

Siden af; det har ikke blot været tilstede under Forhandlinger mellem Medlemmerne indbyrdes og under Forhandlinger med Ministrene, men det har ogsaa været Gjenstand for meget varme og rige Forhandlinger gennem Pressen, gennem forskellige Skrifter, som man dog maa antage, at de ærede Medlemmer, der interessere sig for Sagen, have faaet Vælgthed til at gjøre sig bekendte med. Jeg kan derfor ikke troe Andet, end at denne Sag er saa uddebatteret, at ethvert Forsøg paa at fremkalde en egentlig Discussion om disse almindelige Synspunkter, Hovedgrunde og Indvendinger maa falde temmelig fattigt og tarveligt ud, hvilket det oprigtigt talt forekommer mig, at den Forhandling, der nu har fundet Sted, har givet et slaaende Beviis for, idet der efter min Mening ikke er fremkommet Noget, som blot i fjerneste Maade har givet en ny Anskuelse tilkjende. Alt var saa gammelt, bekendt, ofte omtalt, ofte seet, at det virkelig er vanskeligt at sige, hvad der skulde komme ud af den Art Forhandlinger, om vi saa bleve ved i 14 Dage. Nei, det er naturligviis ikke disse forskellige mere eller mindre begrundede, mere eller mindre klare eller uklare Forestillinger, som Noget kan fremsætte paa een Maade, Andre paa en anden, uden at de lade sig documentere, det er ikke det, hvorpaa det til Svende og Sidst kommer an ved Afgjørelsen. Men foruden at dette Spørgsmaal ofte har været reist og været Gjenstand for Overveielse og Omtanke hos de enkelte Medlemmer og for Forhandling i større og mindre Kredse, hvor man kan komme nærmere ind paa Sagen, end det i en Forsamling i det Større lader sig gjøre, er det naturligt, at det netop er under Forhandlingen om de store Spørgsmaal, som knytte sig til de forskellige Ministerier — og af dem have vi sandelig havt Noget —, at denne Tanke bestandig er kommen frem; det er netop ved at behandle selve Ordningen af Forsvarsvæsenet, at Spørgsmaalet om de store Forbringinger, man maa stille til den enkelte Minister, kommer frem, det er netop her, at Tanken naturligen ogsaa maa føres hen paa, om det ikke vilde være heldigere, at disse forskellige Forbringinger kom frem for Thinget fra den samme Haand og stillede af den samme Mand. Det er fremfor Alt Be-

giveness egen Gang, som maa vise, hvorvidt der kan siges at være nogen paatrængende Grund til en saadan Sammensmeltning eller ikke. Tillige forekommer det mig, at der er gjort en ganske mærkværdig stærk Forbring om, at man skulde oplyses, medens dog de, der gjorde denne stærke Forbring, paa en Maade undtog sig selv som allerede tilstrækkelig oplyste, hvorefter de gjorde opmærksom paa, at der sidder en Deel Folk, der kunne trænge til at oplyses; de havde den uroffelige Forestilling, at der var Nogle, der ikke vare trængte ind i Sagen. Dette, siger jeg, kan være godt nok i og for sig, men denne Opfordring til at tage Hensyn til en mulig tilstedeværende Usikkerhed hos enkelte Medlemmer kan dog ikke være saa stærk her, som hvis der var Spørgsmaal om at træffe en endelig Afgjørelse. Det synes mig at maatte ligge ganske nær at sige: Det Skridt, her gjøres, er alene, at Spørgsmaalet henstilles til eventuel Afgjørelse af Hans Majestæt Kongen med Overveielse af Regjeringens Medlemmer. Her er ikke Tale om at tage Beslutning om Sagens Ordning, men kun om paa sit Sted at rette en Anmodning om at tage Hensyn til Thingets Forestillinger. Vel skal man alligevel ikke lettelig gjøre et saadant Skridt; men det forekommer mig dog, at man maa tage i Betragtning, at der ikke derved finder nogen umiddelbar Afgjørelse af Spørgsmaalet Sted. — Det andet Hovedmoment, som har været mig paafaldende, er den ganske eiedommelige Rolle, Sag- og Sagkyndighed er kommen til at spille, hvilket jeg tilstaaer, for mine Dren, der endnu bevare Mindet om saamange Aars Forhandlinger her i Thinget, har klinget høist mærkværdigt. Der er især en Mand, som vi nu ikke længer have i vor Midte, det tidligere Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds, hvem det sikkert vilde forekomme endnu mærkeligere, dersom det skulde være Frugten af hans lange Kamp imod Sag- og Sagkyndighed, at den nu kom til i den Grad at sidde paa Højfædet. Nu er det ganske vist langt fra min Mening — og jeg har da heller ikke givet Anledning til at troe det om mig —, at jeg ikke skulde vurdere Betydningen af virkelig Sag- og Sagkyndighed, det er idetmindste ikke fra min Side, at stærke Øtringer i saa Henseende ere